

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/272/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8412206280
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8412206280.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, Bratislava proti žalovanému C. M., nar. X.X.XXXX, bytom G. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, o zaplatenie 360,12 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu T. z 31.1.2014 č. k. 8C/114/2012-88 jednohlasne takto

rozhodol:

Pripúšťa, aby sa konania na strane žalovaného, ako vedľajší účastník zúčastnilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove.

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

Vedľajšiemu účastníkovi sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania vo výške 41,94 Eur a žalobca je povinný ju zaplatiť JUDr. Ambrózovi Motykovi, advokátovi, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 82,27 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa poukázal na to, že žalovaný rovnako ako vedľajší účastník v priebehu konania vzniesli námietku premlčania žiadaného nároku. Uviedol, že zmluvu o úvere uzatvoril právny predchodca žalobcu a žalovaný dňa 24.7.2008, pričom v časti 7 - predčasné splatenie a ukončenie zmluvy je dohodnuté, že veriteľ je oprávnený požadovať okamžité predčasné splatenie všetkých čiastok dlžných zákaznikom, fyzickou osobou, podľa zmluvy o úvere v prípade, ak nastane ktorákoľvek z nasledujúcich bližšie vymenovaných skutočností. Žalobca v súlade s vlastnými podmienkami zosplatnil dlh po tom, čo žalovaný bol v omeškaní s troma splátkami, nakoľko z predloženej platobnej histórie vyplýva, že žalovaný neuhradil splátku v mesiacoch november 2008, december 2008 a január 2009. V zmluve o úvere bola dojednaná splatnosť jednotlivých splátok 12. dňa v mesiaci, pričom z platobnej histórie vyplýva, že ani jeden mesiac splátka nebola poukázaná žalovaným v lehote splatnosti. V zmysle obchodných podmienok bol preto žalobca oprávnený zosplatniť celý dlh dňom 21.2.2009, takže najneskôr od tohto okamihu začala plynúť zákonná trojročná lehota na uplatnenie dlžnej čiastky. Zosplateným sa totiž stal celý dlh splatným naraz. Žalobca uplatnil svoj nárok a podal žalobu 15.8.2012, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Súd prvého stupňa sa vyporiadal aj s obsahom predloženej dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 23.2.2010, ktorou žalovaný písomne uznal dlh 336,45 eur s prísl.. Uviedol, že toto uznanie dlhu dostatočne dlh nešpecifikuje, čo do jeho výšky, preto ide o neplatný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Jeho dôsledkom nemôže byť ukončenie a začatie

plynutia novej premlčacej doby. Uznanie dlhu predmetnou dohodou považuje súd za právne neúčinné, pretože v konaní nebolo preukázané, že žalovaný vedel o jeho premlčaní tak, ako to vyžaduje § 558 OZ. Uznať možno aj premlčaný dlh, ale uznávací prejav dlžníka bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný, čo v tomto prípade žalobca nepreukázal. Poukázal v tejto súvislosti aj na právny názor Krajského súdu v G. vyslovený v obdobných právnych veciach v rozhodnutiach sp. zn. 20Co/234/2012 a 11Co/37/2012. Zdôraznil, že zámer žalobcu dosiahnuť vymožiteľnosť pohľadávky podpísaním predmetnej dohody možno vyhodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potencionálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. So zreteľom na všetky tieto dôvody žalobu ako nedôvodnú zamietol a o trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku sa včas odvolal žalobca, ktorý navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Nesúhlasí s názorom prvostupňového súdu, keď uvádza, že v predmetnej veci ide o tzv. absolútny obchod, čo znamená, že tento právny vzťah bez ohľadu na povahu jeho účastníkov sa spravuje Obchodným zákonníkom. V takomto prípade použitie ustanovení Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy ani pri posudzovaní otázok premlčania, keďže všeobecná právna úprava premlčania je obsiahnutá v obchodnom práve, konkrétne v § 387 a nasl. Obchodného zákonníka. To znamená, že aj v otázke premlčania je na daný vzťah potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, a to štvorročnú premlčaciu dobu, ktorá začala plynúť 21.2.2009 a uplynula 21.2.2013, keď žaloba bola podaná 15.8.2012, a teda v premlčacej dobe. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Najvyššieho súdu SR 6NCdo/4/2012, či 7MCdo/9/2014. Rovnako považuje vyhodnotenie dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach za nesprávne. Napriek tomu, že žalobca trvá na tom, že predmetnou dohodou došlo k platnému uznaniu dlhu, žalobca nepovažuje za potrebné opakovane zdôrazňovať platnosť tejto dohody, nakoľko pohľadávky podľa Obchodného zákonníka premlčaná nie je. Za platnú vyhodnotilo dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach už viaceré krajských súdov, napr. aj samotný Krajský súd v Prešove. V zmysle týchto dôvodov navrhol podanému odvolaniu vyhovieť.

Vedľajší účastník navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Zdôraznil, že podľa novelizovaného §52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Takáto právna úprava len uzákonila prevažujúcu prax všeobecných súdov SR, v zmysle ktorej sa na všetky spotrebiteľské právne vzťahy prednostne použije občianskoprávna úprava pred úpravou obchodnoprávnou, vrátane otázky premlčania. Poukázal aj na obsah dôvodovej správy k novele Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 102/2014 Z. z. a zdôraznil existenciu aktuálneho rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/12/2014. Vo vzťahu k namietanej dohode o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach upriamil tiež pozornosť na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 88MCdo/1/2014. V tomto rozhodnutí bolo taktiež konštatované, že nedošlo k platnému uznaniu záväzku žalovanou stranou tým, že podpísala predmetnú dohodu, nemožno vo vzťahu k premlčaniu aplikovať § 110 ods. 1 OZ, keď najvyšší súd zároveň konštatoval, že samotné splnenie náležitostí uznania záväzku nerobí z právneho úkonu uznávacie vyhlásenie, pokiaľ nie je podložené slobodnou vôľou konajúcej osoby smerujúcou ku vzniku práv, či povinností z neho vyplývajúcich.

V štádiu odvolacieho konania zároveň zo strany žalobcu bola uplatnená námietka neprípustnosti vedľajšieho účastníctva, a to písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 6.2.2015. Žalobca namieta neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania z dôvodu nepreukázania súhlasu žalovaného so vstupom vedľajšieho účastníka do konania. Poukazuje na ust. § 93 ods. 3 O.s.p.. Má za to, že vstup vedľajšieho účastníka do konania bez súhlasu žalovaného je právne neúčinný a navrhuje, aby súd združenie ako vedľajšieho účastníka do konania s ohľadom na tieto dôvody neprípustil.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa združenie môže podať návrh na vydanie predbežného opatrenia podľa § 21 ods. 1 orgánu dozoru alebo návrh na začatie konania na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov, a to vrátane konania vo veci ochrany kolektívnych záujmov spotrebiteľov, alebo môže byť účastníkom konania

a) ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti alebo

b) je uvedené v zozname oprávnených osôb vedenom Európskou komisiou (ďalej len "zoznam oprávnených osôb"), bez toho, aby bolo dotknuté právo súdu preskúmať, či je tento subjekt oprávnený v danom prípade podať návrh na začatie konania.

Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa združenie podľa odseku 1 môže na základe plnomocenstva zastupovať spotrebiteľa v konaniach pred štátnymi orgánmi o uplatňovaní jeho práv vrátane náhrady ujmy spôsobenej porušením práv spotrebiteľa.

Podľa § 52 ods. 3 O.s.p. dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 O.s.p. spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 93 ods. 1-4 O.s.p. účinného v čase oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania, ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Predovšetkým je potrebné konštatovať, že z ustanovenia § 93 ods. 3 O.s.p. plynie, že vedľajší účastník (vrátane právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu) môže do konania vstúpiť z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. Vedľajší účastník je teda procesne samostatný, čo vyplýva aj z § 93 ods. 4 O.s.p.. Ak účastník, na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje, vyjadrí nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania alebo s ďalším trvaním jeho pôsobenia v súdnom konaní, ide o návrh na vyriešenie prípustnosti vedľajšieho účastníctva a súd sa ním bude zaoberať po podaní takéhoto návrhu zo strany účastníka.

Je potrebné poukázať aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (PL. ÚS 1/2014), v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na to, že je potrebné pripomenúť aj záväzky Slovenskej republiky plynúce z práva Európskej únie, konkrétne Smernice Rady č. 93/13/EHS, v úvodnej časti ktorej Rada Európskych spoločenstiev deklaruje, že osoby a organizácie, ktoré majú oprávnený záujem na tejto záležitosti, musia mať prostriedky na podanie podnetu na začatie postupov týkajúcich sa zmluvných podmienok navrhovaných pre všeobecné uplatňovanie v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi a najmä nekalých podmienok buď pred súdom alebo správnym orgánom príslušným na rozhodnutie sťažnosti alebo na podanie návrhu na začatie príslušných súdnych konaní.

S prihliadnutím na uvedené považoval Ústavný súd SR za odôvodnenú existenciu verejného záujmu na rozšírení okruhu subjektov, ktoré sa môžu stať vedľajšími účastníkmi súdneho konania, aj o právnické osoby, ktorých predmetom je ochrana práva podľa osobitného predpisu, ktoré sami o sebe nemajú právny záujem na výsledku konania, svoju činnosť však vykonávajú v záujme ochrany práv niektorého z účastníkov konania alebo tretích osôb (napr. spotrebiteľov), ktorí sa pri ochrane svojich práv nachádzajú oproti druhej strane sporu spravidla v nevýhodnejšom postavení.

Z obsahu spisu je zrejmé, že vedľajší účastník oznámil vstup do tohto konania písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 17.9.2012. Žalovaný bol v priebehu prvostupňového konania, a to konkrétne na pojednávaní konanom 24.4.2013 oboznámený so vstupom vedľajšieho účastníka do konania. Žalovaný vstup vedľajšieho účastníka do konania nerozporoval, naopak stotožnil sa v priebehu konania s jeho vyjadreniami, čo uviedol napríklad aj v písomnom podaní zo 17.7. 2015.

Napokon aj z unesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 5.2.2013 sp. zn. 3Cdo/188/2012 vyplýva záver, že absencia výslovného nesúhlasu účastníka konania, na ktorého strane by mal vystupovať, nebráni naplneniu samotného účelu účasti vedľajšieho účastníka v konaní.

V predmetnej veci tak boli splnené procesné podmienky na vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného tak, ako to predpokladá § 93 ods. 2 O.s.p. v znení platnom do 31.12.2014. Preto odvolací súd pripustil, aby sa konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník zúčastnilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove.

Pokiaľ ide o vec samú, odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 212 ods. 1, 2 O.s.p. spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenie pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 100 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal, čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od plynutia tejto lehoty.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzatvorené podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Ako je zrejme z obsahu spisu, medzi účastníkmi konania bola dňa 23.2.2010 uzatvorená dohoda o splátkovom kalendári a uznaní záväzku, ktorá je podpísaná žalovaným ako dlžníkom. Táto dohoda nepochybne má charakter predtlačenej formulárovej zmluvy, obsah ktorej dlžník ovplyvniť nemohol. Obsahom tejto zmluvy je spomínanú uznanie záväzku v rozsahu istiny 336,45 Eur s prísl.. Z dohody nie je zrejme, aby dlžník bol poučený o právnych dôsledkoch takejto dohody, ktorá zároveň obsahuje aj formu splnenia záväzku, rozhodcovskú doložku v prípade riešenia sporov a záverečné ustanovenia.

Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred. Spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz (článok 3 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS).

Predmetná dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku spĺňa všetky predpoklady preto, aby bola podriadená pod spomínaný článok 3 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS, keďže ide o typickú predformulovanú štandardnú zmluvu a nebolo preukázané, žeby jednotlivé podmienky uvedené v takejto zmluve boli so spotrebiteľom - žalovaným individuálne dohodnuté. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku má charakter spotrebiteľskej zmluvy, pretože bezprostredne nadväzuje na predchádzajúce dojednania spotrebiteľského charakteru s právnym predchodcom žalobcu.

Súd prvého stupňa správne poukázal na to, že takéto konanie je potrebné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého sa obchodná praktika považuje za nekalú, ak je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, ktorou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi.

Prdlženie premlčacej lehoty je zjavne nevýhodné vo vzťahu k žalovanému ako spotrebiteľovi, ide o konanie, ktoré smeruje k spôsobeniu nerovnováhy vo vzťahoch medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom, pokiaľ sa podpis takejto dohody nesprevádza s riadnym vysvetlením a poučením zo strany žalobcu aké právne následky má podpis spornej dohody. To platí aj v situácii, že predmetný dlh ešte premlčaný nebol. Nebolo zistené, aby k takémuto poučeniu zo strany žalobcu došlo, žalovaný túto okolnosť popiera a v konaní sa vyjadril, akým spôsobom došlo z jeho strany k podpisu spornej dohody. Žalovaný v konaní zdôrazňoval, že zo strany pracovníka žalobcu mu bolo oznámené, že podpisom tejto dohody sa môže vyhnúť exekúcii a keďže bol v zložitej finančnej situácii, túto dohodu podpísal bez ďalšieho ozrejmenia a vysvetlenia podmienok o jej právnych dôsledkoch.

Súd prvého stupňa napokon správne posúdil nárok žalobcu v nadväznosti na uplatnenú námietku premlčania zo strany žalovaného a vedľajšieho účastníka po zistení, že k zosplatneniu úveru došlo dňa 21.2.2009, žaloba zo strany žalobcu bola podaná dňa 15.8.2012, a teda nepochybne po uplynutí zákonom určenej trojročnej všeobecnej premlčacej doby.

Podstatnou pre posúdenie predmetnej veci bola aplikácia premlčacej lehoty podľa Občianskeho zákonníka, ktorú zvolil súd prvého stupňa a tento postup bol z jeho strany aj riadne zdôvodnený. Je potrebné poukázať na ust. § 52 ods. 2 v spojení s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom z týchto ustanovení vyplýva prednostná aplikácia tých noriem práva, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie a v tomto zmysle ide aj o posudzovanie zmluvných podmienok.

Je potrebné konštatovať, že zmluvnou podmienkou je aj posudzovanie právneho rámca zmluvy, to znamená, či ide o aplikáciu obchodného práva alebo občianskeho práva a práve v tomto smere § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje garanciu pre spotrebiteľa v tom zmysle, že si nemôže zhoršiť svoje zmluvné (a teda i právne) postavenie bez ohľadu na to, aké dojednania sú uvedené v spotrebiteľskej zmluve. Táto ochrana je taktiež zakotvená v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tieto právne predpisy zaručujú prednostnú aplikáciu tých v spotrebiteľskom právnom vzťahu, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie práve za účelom dodržania princípu zákazu zhoršenia zmluvného postavenia spotrebiteľa v právnom vzťahu s dodávateľom.

Je bez právneho významu poukaz na to, že v Obchodnom zákonníku je presne stanovené, ktoré z jeho ustanovení sa na právny vzťah účastníkov spotrebiteľského charakteru nemôžu použiť alebo ktoré upravujú obmedzenia pre ich použitie. Nie je právne významné, že úprava premlčania k týmto ustanoveniam nepatrí, pretože aplikácia § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka dáva priestor na použitie občianskoprávných predpisov aj v otázke premlčania, ako to správne realizoval súd prvého stupňa. Napokon aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.4.2015 sp. zn. 3Mcd0/12/2014 je konštatované, že orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy by malo tiež zohľadniť § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Tak ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., ako aj spomínaný § 52 ods. 2 OZ nadobudli účinnosť 1.5.2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Súd prvého stupňa napokon správne rozhodol aj o trovách konania účastníkov a trovách konania vedľajšieho účastníka, a to v súlade s § 142 ods. 1 O.s.p.. Vychádzajúc zo zásady úspechu v konaní vzniklo žalovanému právo na náhradu trov, avšak tieto trovy uplatnené neboli a rovnako vedľajší účastník vystupujúci v konaní na strane žalovaného má nárok na náhradu trov, ktoré pozostávajú z odmeny právneho zástupcu za poskytnutú právnu pomoc.

Vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, čo je zrejmé z § 93 ods. 4 O.s.p. v znení platnom do 31.12.2014, pričom tento právny predpis v § 24 umožňuje účastníkovi dať sa zastúpiť zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom nepochybne môže byť aj advokát. Je tiež zrejmé, že vedľajší účastník v konaní účinne bránil žalovaného, na strane ktorého vystupoval a taktiež aj z jeho strany bola v priebehu konania vznesená námietka premlčania, na ktorú prvostupňový súd opodstatnene prihliadol. Pokiaľ ide o výšku trov vedľajšieho účastníka, táto bola súdom prvého stupňa určená správnym spôsobom.

So zreteľom na všetky tieto dôvody, odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalobca vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemá právo na náhradu trov a žalovanému v tomto konaní trovy nevznikli. Pokiaľ ide o vedľajšieho účastníka, tento si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z odmeny právneho zástupcu za poskytnutú právnu pomoc, a to za vyjadrenie sa k odvolaniu z 8.7.2015. Za tento úkon právnej pomoci patrí právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka odmena vo výške 26,56 Eur (§ 10 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov). K tejto sume sa pripočítava aj tzv. režijný paušál vo výške 8,39 Eur (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky) a 20 % DPH vo výške 6,99 Eur. Celková výška trov odvolacieho konania tak dosahuje sumu 41,94 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.